

JAK TO VLASTNĚ BYLO

Text: © Tomáš Najbrt

Texty písní: © Tomáš Najbrt

Hudba © Tomáš Najbrt, Filip Klinecký

1. SCÉNA – V MUZEU

Prezident: Obyvatelé! Drazí obyvatelé! Slyšte, co vám chci říci! Já jsem váš prezident a pracuji pro vás dnem i nocí. Bez přestání se věnuji vašim potřebám. Plním vaše sny a vytvářím nové...

Vejde Koudelka s inkvizitorem a Koudelka vypne zvuk.

Koudelka: Tak se na to podívejte, pořád se nám přesouvají.

Inkvizitor: A co jako máte konkrétně na mysli?

Koudelka: Vy to nevidíte?

Inkvizitor: Ne.

Koudelka: No tak se podívejte pořádně.

Inkvizitor: Koukněte, pane... pane... (*hledá v zápisníku jméno*)

Koudelka: Koudelka.

Inkvizitor: Pane Koudelka...

Koudelka: Správně byste měl říct, pane Koudelko, když mě oslovujete.

Inkvizitor: Koukněte, pane Koudelka, blíží se konec měsíce a já na tohle opravdu nemám čas. Ukažte mi přesně, v čem je problém, a já se vám pokusím pomoci. Čekaj mě další povinnosti.

Koudelka: No přece ty jesle!

Inkvizitor: Jak to se mnou mluvíte, jak to, že my tykáte?!

Koudelka: Tohle jsou jesle! A někdo je pořád přesouvá z expozice Starověku do Současného umění. Někdy je najdu v Novověku, jako kdyby to nestihly do současnosti! A někdy se dostanou až do současnosti. A já už si s tím nevím rady.

Inkvizitor: Viděl jste někoho...

Šafránková: Pane Koudelko, pane Koudelko! Někdo povalil Bablónskou věž a ... dobrej den přeju (*k inkvizitorovi*) ... pustil přes ni tu laserovou duhu, co sme jí nemohli najít!

Koudelka: Uklidněte se paní Šafránková, tady pan inkvizitor přišel, aby - i když to tak zatím nevypadá - tyto záhady vyřešil.

Šafránková: Jako tenhle, jo?

Inkvizitor: Tak ještě jednou, pane Koudelka...

Šafránková: Když ho oslovujete, měl byste použít pátý pád.

Inkvizitor: Nepřerušujte mě...

Šafránková: Koudel**KO**, je to Koudel**KO**.

Koudelka: Klid paní Šafránková, klid.

Inkvizitor: Já si to tady nafotím a zamyslíme se nad tím. Zatím to vypadá na nějaký žert nebo vandalství.

Ředitel: Pane Koudelko, měl jste pravdu! Měl jste pravdu, člověče! Něco se tady děje a nemám z toho dobrý pocit. (*k inkvizitorovi*) Kdo jste vy?

Inkvizitor: Já zde zastupuji Úřad.
Ředitel: Aha.
Koudelka: Pán nám přišel pomoci vyřešit právě to, z čeho nemáte dobrý pocit.
Šafránková: A je toho víc, pane řediteli. Pan Koudelka vám to nechtěl říkat, abyste z toho neměl hlavu, ale je to mnohem víc a přibývá to!
Koudelka: Klid, paní Šafránková, klid.
Inkvizitor: Tak tohle asi budu muset hlásit nadřízeným.

2. SCÉNA – PŘED KOMISÍ

Prezident: Obyvatelé! Moji drazí obyvatelé! Věřte svému prezidentovi. On vás ochrání před vším, co si dovedete představit. Dokonce i před vámi samými! Prezident je spravedlivý a moudrý....

Soudní dvůr. Komisař vypne zvuk.

Komisařka: Zavolejte ho!
Ochranka: Drbohlav nástup!
Ředitel: Dobrý den.
Ochranka: Sednout!
Komisařka: Pane – řediteli – Drbohlave!
Ředitel: Ano?
Komisařka: NE!
Inspektor: Můj podřízený, inkvizitor, služební číslo 543890, napsal ve své zprávě, že v ústavu, který řídíte, dochází k provokacím a manipulaci s historií! Je to pravda?!
Komisařka: Odpovězte!
Ředitel: Prosím, dějí se tam zvláštní věci.
Inspektor: Takže přiznáváte!
Ředitel: Ne.
Komisařka: ANO!
Inspektor: Podle paragrafu 34, odstavec 2, je zakázáno manipulovat s historií a vyvolávat náboženské pověry a připomínat události, které mají nanejvýš problematický charakter!
Předsedkyně: Tak podívejte se, pane řediteli, jestli se vám tam, v tom muzeu, budou dít takové věci, tak vám to tam, v tom muzeu, zavřeme.
Komisařka: A vás vyhodíme!
Inspektor: A to byste přece nechtěl, že ne?
Ředitel: Ne.

Komisař: NE!

Předsedkyně: Takže, pane řediteli. Vy sám se musíte postarat o to, aby se nic podobného neopakovalo, jinak vy sám ponese odpovědnost.

Komisařka: Zapněte zvuk. Prezident přichází s dalším projevem.

Prezident: Obyvatelé! Moji drazí obyvatelé. Nikdo mi neleží na srdci víc než vy a proto se o vás nepřetržitě starám. Není chvíle, kdy bych se o vás nestaral. Dávám vám dobré rady. A tady je jedna z nich. Nevracejte se zpět. Nehleďte k minulosti. Velký obrat nám pomohl pochopit všechny věci a to i ty, které se ještě nestaly. Kdo by se chtěl ohlížet, ten nemá v našem středu místo. Buďte pozdraveni, obyvatelé. Já jsem váš prezident.

Komisařka: Vypněte zvuk.

Inspektor: Slyšel jste, Drbohlave?

Ředitel: Ano.

Komisařka: ANO!

Předsedkyně: Dáváme vám tři dny.

Inspektor: Odved'te ho.

Ochranka: Drbohlav odchod!

Odejdou i ostatní, přichází uklízečka.

Uklízečka: Tfuj tajxl! Tady nestačí zamést. Tady by to potřebovalo vystříkat Savem, jak je tu ta blbost zažraná. Ale můžem si za to sami. Moc sme je nechali a teď nás řídí gauneři. Nic se nesmí. Nikam se nesmí. A teď chtěj zavřít i to muzeum, kde člověk moh načerpat aspoň trochu dobrýho pocitu uprostřed toho zmaru. Proto je jim trnem v oku, že připomíná starý dobrý časy.

Omylem zapne vizi.

Prezident: Obyvatelé! Moji drazí obyvatelé! Zapomeňte, co bylo a dívejte se k naší skvělé budoucnosti, kterou spolu s vámi budují.

Rychle vizi vypne.

Uklízečka: A ty už taky...! Za všechno můžeš ty a ty tvý... no škoda slov. Za tejdén by měli bejt Vánoce, nemysli si, že si to nikdo nepamatuje. Jen se tě bojíme, ale už nám dochází trpělivost.

Ochranka: Staňková! Co si to tady říkáte! Uklízet a pořádně, obyvatelko!

3. SCÉNA – V UTAJENÍ

Ninja 1: Tak kdo čte dneska?

Ninja 2: Alena.

- Ninja 1:** Tak, Aleno, začni.
- Ninja 3:** Když já nevím kde.
- Ninja 2:** No přece jsme říkali, že si přečtem ještě jednou o tý duze a o tý věži.
- Ninja 3:** No ale když já nevím, kde to je!
- Ninja 1:** Počkej. Tady někde vepředu.
- Ninja 4:** Já bych chtěl ještě jednou vo těch jeslích.
- Ninja 5:** No jasně. Vo těch jeslích.
- Ninja 3:** Jo, nemůžem číst vo těch jeslích. Jak tam sou v tom hnoji a do toho si klekaj ty králové?
- Ninja 1:** No tak dobře, ale pak musíme přepracovat plán a posunout ty jesle zas na nějaký další místo.
- Ninja 2:** Už je zase vrátili, byl jsem to zkontrolovat.
- Ninja 4:** Hlavně bysme to měli přečíst i někomu dalšímu, aby se to taky dozvěděl.
- Ninja 5:** A neměli bysme to říct někomu dospělýmu?
- Ninja 1:** Ses snad zbláznil, ne?! Kdo může za to, jak to tady vypadá? Dospělí. A když jim to řeknem, tak co nám odpoví: Jsme obyvatelé a pan prezident říkal, bla bla bla...
- Ninja 5:** Ale já znám jednoho, kterej takovej není.
- Ninja 2:** Prosim tě, co to meleš.
- Ninja 5:** Ale já už jsem ho pozval sem, mezi nás.
- Ninja 1:** COŽE?!
- Koudelka:** Zdravím mládeži.
- Všichni se rozprchnou, jen Ninja 5 zůstane stát.
- Ninja 5:** Pane Koudelko, oni se vás bojeje. Bojeje se, že nás zradíte.
- Koudelka:** To víte, že vás nezradím. Kdybych to chtěl udělat, tak jsem to udělal hned, jak jsem zjistil, že se mi tu slejzáte a čtete. Už jen za to by vás poslali na velké obracení. No tak, nebojte se a pojd'te sem.
- Ninjové postupně vylézají a jdou ke Koudelkovi.
- Ninja 1:** Vy ste tady vrátnej, že jo?
- Koudelka:** Ano jsem.
- Ninja 2:** A co po nás chcete?
- Koudelka:** Chci se s vámi podělit o to, jaké to bylo za starých časů před velkým obratem a zkusit, jestli by se nedalo udělat něco proto, aby se o tom dozvědělo víc lidí.
- Ninja 3:** Ono to bylo před velkým obratem jinak? Ve škole říkali, že je to takhle odjakživa.
- Koudelka:** Ale kdepak. Ted' máme prosinec, končí advent, a za chvíli bychom měli slavit Vánoce.
- Ninja 4:** Co sou to vánoce?

Koudelka: O Vánocích se narodil Spasitel. To je ten, který pomáhá lidem, aby byli k sobě hodnější a odpouštěli si, stejně, jako to dělá on.

Ninja 2: Ve škole nám říkali, že odpouštění je slabost a dostáváme za to poznámky.

Koudelka: Já vím děti, já vím.

Ninja 1: Bacha! Někdo jde.

Ředitel s inkvizitorem, Ninja upustí knihu a Koudelka ji zvedne. Ředitel za zády inkvizitora mává na Koudelku, aby zmizel

Inkvizitor: Ále! Podívejme se, kdo to tady je a copak to máme v rukách. Cože?! Tak takhle je to tedy! Já jsem si to myslel od začátku, že v tom máte prsty. Půjdete se mnou.

Ředitel: Ale pan Koudelka tady pracuje. Ať nám nejdřív řekne sám, co tady dělal.

Inkvizitor: Držení zakázané knihy je trestné. Leda, že byste šel zrovna nahlásit, kdo vám ji dal?

Koudelka: Ta kniha je moje. Neodevzdal jsem ji ani nezničil.

Inkvizitor: He? Tak vidíte. Nakonec se ukáže, že za všemi těmi provokacemi je tenhle vrátnej. Tak jdeme!

Ředitel: Ale...

Inkvizitor: Jdeme!

Ninja 1: My vás zachráníme!

4. SCÉNA – UŽ TO PŘICHÁZÍ

Prezident: Obyvatelé! Moji drazí obyvatelé! Pracujte a zvelebujte naše společné dílo. Nic není důležitější než práce na našem společném díle. Neotálejte a přiložte ruku ke společnému dílu...

Vběhne Alena a vypne zvuk.

Alena: Mami, musíme něco udělat. Stalo se něco hrozného!

Věra: Co to říkáš, Alenko. Táto, slyšíš to?

Hynek: Neslyším.

Alena: Mami, my jsme si četli z té knihy a pak přišel inkvizáč...

Věra: *(k Hynkovi)* Tak poslouchej!

Alena: ... a vodved pana Koudelku, protože on tu knihu zvednul. Mami, musíme mu pomoci!

Hynek: Kdo je pan Koudelka.

Věra: To je vrátnej z muzea. Děsně hodnej člověk. Hrál si s náma, když jsem byla malá.

Alena: Mami, musíme něco udělat!

Věra: Počkej, zavolám Heleně.

Přichází Helena, Vlád'a, Jarmila a s nimi další děti.

Helena: Co se děje?

Věra: Nevim, jestli to víš, ale naše děti se tajně scházej a čtou si z knihy.

Vlád'a: Cože, oni umějí číst?!

Jarmila: Jaký děti, naše děti? To snad ne? A kde.

Věra: No tak to řekni, Aleno.

Jakub: Já to řeknu. Scházíme se tajně v Muzeu a četli jsme si, jaký to bylo před velkým obratem. A pan Koudelka to věděl, ale nezradil nás a chtěl nám pomoci.

Hynek: Jako pomoci s čím?

Jarmila: Počkej...

Jakub: Pak ale přišel inkvizitor a uviděl tu naši knihu u něj a řekl, že to je trestný a vodved ho, že ho potrestají.

Alena: Mami, asi ho pošlou na velký vobrácení nebo tak něco!

Vlád'a: Už toho začínám mít dost.

Helena: Já taky! Máte zaracha dokud

Vlád'a: Ne, já mám dost toho všeho, prezidenta a inkvizitorů na každém rohu a toho, že nemůžu slavit vánoce a

Jakub: Tati, ty znáš Vánoce. Vo nich mluvil pan Koudelka.

Věra: Vánoce zná každej, jen se vo nich nesmí mluvit.

Hynek: Musíme něco udělat. Děti, běžte vohlídat svoje sourozence, my se musíme vo něčem poradit. Ale je to tajný, je to jasný?

Jakub: My chceme jít s váma!

Věra: Ani náhodou! Vy už jste toho natropili dost.

Alena: Tak dobře.

Dospělí odejdou a přijdou malé děti.

Afík: Pořád samý úkoly, úkoly, úkoly!

Zebu: A kdo to má furt stíhat. Snad jednou lidi vymyslej něco uživatelsky přívětivějšího než lítání.

Jázel: Hele, prostě to musíme nějak vydržet.

Jemy: Neni něco v televizi?

Zebu: Zas tam řeční prezident.

Bery: Jednou kvůli němu dokonce vypli pohádku.

Jázel: Myslela jsem, že dostanu infarkt.

Alena: Děti, počkáte tady chvíliku sami?

Zebu: Hele, máte nás hlídat a to znamená, že se vod nás nehnete na krok.

Jakub: Ale no ták, potřebujem si jen něco zařídit.
Afík: Kámo, za dvě kila máte hodinu.
Alena: Cože?
Jázel: Ve škole nás učeť, že máme využít každý situace.
Jakub: Tak jo.
Odejde a vrátí se s dvoukilovým pytlem bonbónů (nebo jablek ?)
Alena: Tady to máte a ani muk.
Afík: OK.
Odejdou.
Jemy: Tak to se povedlo.
Zebu: Jo, jo. Máme klid a ještě proviant.
Jázel: Co budeme dělat?
V televizi se objeví Vlád'a a Helena.
Bery: Hele pus to! Táta je v televizi.
Jemy: A moje máma taky!
Zebu: Pusťte ten zvuk!
Vlád'a: A tak jsme se rozhodli, že všem oznámíme, že Vánoce se mají slavit, protože to přináší radost do našich životů.
Helena: A stejně tak i další svátky, protože nám připomínají, že je něco nad námi a v nás, co nám dává naději do dalších dnů.
Afík: Ty, jo. Děje se asi fakt něco velkýho.
Jemy: Jakub s Alenou budou určitě u toho.
Zebu: Tam chci bejt taky!
Odejdou.

5. SCÉNA – VYSVOBOZENÍ

Vězeň 1: Za co tady ste?
Koudelka: Ale, taková maličkost.
Vězeň 2: Za maličkost sme tady všichni.
Vězeň 3: Tohle je totiž politická sekce. Ta nejlíp střežená a s nejlepším vybavením.
Koudelka: Hmm. Máte pravdu. Nic tu není.
Vězeň 1: Tak za co? Máme dlouhou chvíli a chceme se pobavit.
Vězeň 2: Nám můžete věřit, my sme s váma na jedný lodi.
Koudelka: No zkrátka, když mě chytli, měl jsem v ruce zakázanou knihu.

Vězeň 3: Knihu? Cože opravdovou starou knihu, co se musí spálit, kterou nestačí vymazat?

Koudelka: Jo, ale ta kniha nebyla moje a já jim nechtěl říct, od koho ji mám.

Vězeň 1: To ste frajer! A vám ji někdo přines?

Koudelka: Já pracuju v Muzeu a pár takových starých věcí se tam najde. Tahle kniha zmizela, až jsem ji zase objevil u někoho, u koho bych to nejmíň čekal. A dokonce si ji četli!

Vězeň 2: A jaký v té knize byly informace?

Koudelka: Milí gentlemani, byly tam krásné příběhy ze starých a ještě starších časů, spousta odpovědí, ale ještě víc otázek. Příběh o tom, jak vznikly Vánoce...

Vězeň 3: Cože Vánoce?!

Koudelka: No ano. O tom, jak se narodil Spasitel, a obrovské dobro přišlo na svět. Na náš svět, ve kterém žijeme.

Vězeň 1: A kam se to dobro podělo. Vodsud nějak není vidět.

Koudelka: Je tu pořád, jen jsme je zavřeli do muzeí a vězení a sami do sebe. Ale právě v muzeu jsem poznal, že se samo dobrovolně nenechá zavřít a odsunout.

Vězeň 2: Myslíte, že bysme měli bojovat?

Koudelka: No, určitě bychom se měli pořádně zamyslet, jestli, to co je teď kolem nás opravdu chceme.

Vězeň 3: Kdybych se měl vyjádřit v tuhle chvíli, tak mi to rozhodně nevyhovuje.

Koudelka: Vy víte, jak to myslím. A jestli najdeme odpověď na tuhle otázku, tak si uvědomíme, že jsme to my sami, kdo to může změnit a přesvědčit o tom někoho dalšího... Stačí s tím začít a ...

Vejdou inkvizitoři a vyházejí ostatní vězně, kromě Koudelky, kterého posadí na židli.

Inkvizitor: Tak ještě jednou Koudelka, kde se tam vzala ta kniha?

Koudelka: Měl byste mě oslovovat, pane Koudelko, jako státní úředník.

Druhý inkvizitor: Nebud' drzej, Koudelko, teda Koudelka!

Někdo zatuká na dveře.

Inkvizitor: Kdo to může bejt?

Druhý inkvizitor: Nevim, běž se podívat.

Vejde Jakub.

Inkvizitor: Co tady chceš?!

Jakub: Mám vám vyřídit, že se máte kouknout na televizi, že tam je někdo, kdo tam nemá být.

Inkvizitor: A vod koho nám to máš vyřídit?

Jakub: Nevím, nepředstavil se mi, jen mě sem poslal.

Inkvizitor: Tak počkej.

Jakub zatím mávne na pana Koudelku.

Inkvizitor: Zapni televizi, prej se tam děje něco zvláštního.
Zapnou televizi, tam Vlád'a a Helena.

Vlád'a: A proto vyzýváme všechny lid, aby veřejně vyjádřili svůj nesouhlas s politikou prezidenta a jeho úřadu.

Helena: Pojd'me zase žít.

Inkvizitor: Co to je?!

Druhý inkvizitor: Musíme to hlásit!
Vyběhnou ven.

Jakub: Tak pojd'te, pane Koudelko. Tady už jsme skončili.

Koudelka: Co se stalo?

Jakub: Ale, přišli Vánoce.

Koudelka: Já mám takovou radost, že se mi chce brečet.

Jakub: A to je teprve začátek. Pojd'me do Muzea, tam teprve něco uvidíte.

6. SCÉNA - HROUCENÍ

Inspektor: Nabourali se do televizního vysílání. Doslova!

Komisařka: A zabarikádovali se tam.

Předsedkyně: To snad ne!

Komisařka: ANO!

Předsedkyně: Obyvatelé, nějak se nám to celé hrouť. Je potřeba najít konkrétního viníka a příkladně ho potrestat.

Inspektor: Ale mí inkvizitoři se dali na útěk. Odhazují uniformy a připojují se k těm rebelům!

Komisařka: Srocují se prý v muzeu. Zpívají zakázané písně a čtou ze zakázaných knih.

Předsedkyně: Slyšeli jste někdo nějaké výzvy k násilí?

Inspektor: Jednomu inkvizitorovi vyhrožovali, že mu rozbijí ústa, až ho dostihnou, pak jsem s ním ztratil spojení. Druhý referoval, že několik rebelů má zájem o jeho pozadí...

Předsedkyně: O nás tedy asi zatím nevědí a snad se o nás ani nedozví.

Komisařka: Myslím, že bychom měli utéct.

Inspektor: Ale to přece není tak jednoduché. To bychom o všechno přišli. Já ještě potřebuji vyřešit spoustu věcí, které se týkají mého majetku.

Komisařka: Já jsem také nestihla převést všechna aktiva a smluvně ošetřit řadu svých prospěšných aktivit.

- Předsedkyně:** Obyvatelé, to se nám, ale vzhledem k současné situaci vůbec nemusí podařit.
- Ninja 3:** Stát ani hnout!
- Inspektor:** Utečte!
- Ninja 4:** Ať vás to ani nenapadne! Stát.
- Pronásledují je.
- Ninja 5:** Tak se podíváme, co tady máme...
- Ninja 2:** Podívej, kolik je tady peněz a různých papírů. Tolik peněz jsem v životě neviděla.
- Ninja 5:** Podívej, tady! Rozsudky. „Podle paragrafu 34, odstavec 2, je zakázáno manipulovat s historií a vyvolávat náboženské pověry a připomínat události, které mají nanejvýš problematický charakter. Odsuzuje se k velkému obratu v táboře číslo 35“. 35 táborů?!
- Ninja 2:** Podívej, co tady je! To je naše kniha. I oni se jí báli zničit.
- Ninja 5:** Udělali by líp, kdyby si z ní něco přečetli. Dozvěděli by se, že to, o co se snažili, naštěstí nikdy dlouho nevydrží.
- Ninja 2:** A taky by si přečetli, že přicházej Vánoce. A to znamená, že přichází něco nového.
- Ninja 5:** Pod'. Odneseš ji do Muzea.

7. SCÉNA – V MUZEU

- Alena:** Podívejte, jesle!
- Koudelka:** Ano, to jsou ty jesle, které to všechno začaly.
- Šafránková:** Sami si řekly o své místo.
- Koudelka:** A tady bych s vámi nesouhlasil, paní Šafránková. Ty jesle jsou jen symbol, ale někdo ho musí doslova vnést do lidského života.
- Šafránková:** Ale dyk, já to tak myslela a hlavně že sme všichni tady.
- Koudelka:** Klid paní Šafránková, klid.
- Ředitel:** Pane Koudelko! Ani nevíte, jak rád vás vidím.
- Uklízečka:** Vy ste tady taky? A to se nebojíte, že přijdete o místo?
- Ředitel:** Nebojím a už se nikdy nechci bát. Rozsviňte tu duhu, ať je tady veseleji.
- Vlád'a:** Duha a jesle? To mi nějak nejde dohromady.
- Koudelka:** Ale ano. Je to znamení nového začátku. Každé Vánoce, každý advent, jsou znamením nového začátku a záleží jen na nás, jak začneme.
- Ninja 5:** Pane Koudelko, pane Koudelko, podívejte, co sme zachránili!
- Koudelka:** Ale to je pěkné!

- Šafránková:** Až takové symbolické, že jo.
- Hynek:** Už by se to nemělo jmenovat Muzeum, ale nějak nově, třeba Mauzoleum, když tady sou takový krásný a vzácný věci.
- Ředitel:** Ale to snad ne. Přejmenováním se nikdy nic nevyřešilo. Jen když budeme nazývat věci pravými jmény, tak s nimi můžeme žít.
- Koudelka:** Pan ředitel má pravdu. Tyhle věci patří do muzea, protože jsou součástí naší historie. Ale patří i do našeho běžného života. Ne jen v neděli nebo o Vánocích, ale pořád, každý den.
- Věra:** Připomínaj mi něco hezkýho. Jako vzpomínka na něco krásnýho, co jsem prožila.
- Afík:** Mami, já tě viděla v televizi.
- Jemy:** Já taky!
- Zebu:** Já viděla svýho tátu.
- Helena:** A jak se vám to líbilo, děti?
- Bery:** Bylas mnohem lepší než ten šašek prezident.
- Helena:** Hlavní je, aby lidi slyšeli, co jsme se jim snažili říct.
- Jemy:** My sme tě neposlouchaly, běželi jsme za tebou.
- Helena:** Chtěli jsme všem říct tu dobrou zprávu, že Vánoce, a to co nám říkají, nemůžeme jen tak vymazat z našich životů. Nemůžeme je zavřít do muzea a dát je pod zámek. Žijou svým vlastním životem tam někde hluboko uvnitř nás samých a čekají, až je pochopíme. Až pochopíme jejich smysl.
- Afík:** A jakej je to smysl?
- Koudelka:** Že změna může přijít i v ten nejneočekávanější okamžik z toho nejneočekávanějšího místa. Změna, která promění celý náš svět. Nás samé. Můžeme znovu začít.
- Jemy:** Už od zítřka?
- Koudelka:** Už ode dneška. Právě od této chvíle.

PÍSNĚ PRO DIVADLO 2013 „JAK TO VLASTNĚ BYLO“

KDYŽ DAJ SE VĚCI DO POHYBU

1. Když daj se věci do pohybu
když se kácí les
nic nemůže zůstat v klidu
vznikne výbušná směs

Ref: Chcem znát pravdu o nás
samých
chcem znát pravdu o světě
jak to bylo v dobách dávných
a jak je to dnes, ptám se tě?

2. Co byla pravda jednou, musí
zůstat pravdou na věky
na věčnosti člověk zkusí
shodit všechny převleky **Ref.**

3. Když do pohybu věci dáme
když začnem' kácet les
pak najdeme, co postrádáme
za pár let a nebo dnes **Ref.**

LIDI SE MAJ BÁT

1. lidi maj mít strach
a na nic se neptat
pak nebudou se smát
a nebudou reptat

lidi se maj bát
lidi se maj bát

když v soukolí drhne
tak promažeme stroj
vyříznem vadnej spoj
my nechcem třídní boj

lidi se maj bát
lidi se maj bát

Ref: obyvatel je náš poskok
obyvatel náš
obyvatel je náš otrok
do prachu ho sraž
do prachu ho sraž

2. máme v hrsti všechny
kdo žijou v tomhle státu
dle našeho diktátu
podél ostatního drátu

lidi se maj bát
lidi se maj bát

můžem vládnout v klidu

ocelovou pěstí
pak nikdo na náměstí
nebude hledat štěstí

lidi se maj bát
lidi se maj bát

Ref.

ZVEDNI HLAVU

1. Časy jsou špatný, když ze
strachu ztrácíš směr
a tma tě svírá, a v lodi je spousta
děř
pak uvědom si jednu věc
že nejsi otrok
a ani pitomec

Ref: //: Časy jdou
a míjí nás
tak zvedni hlavu
už je čas ://

2. Nikdo se nesmí bát, velkou věc
udělat
a co to bude stát, by neměl
počítat
ve svém životě jsi jenom host
a sám sebe se ptej
zda udělal jsi dost?

Ref.

3. Časy jsou dobrý, když dobrý
jsou v nich lidi
a světlo v dálce, jen tehdy člověk
vidí
když věří, že život je dar
a nezaslouženej,
kterej nám Pán Bůh dal

Ref.

Ref.

MÁ NĚKDO TĚ RÁD

1. Když televizi posloucháme víc
než co nám chce evangelium říct
pak může se nám stát
že přestanem se bát
že pro druhé neděláme nic

Ref: má, někdo tě rád
a ty to slyšíš
a už se nechceš bát

2. když přiložíš metr věčnosti

tak uvidíš spoustu možností
jak žít život plný
a nedělat vlny
a pomáhat druhým k radosti

Ref: má, někdo tě rád
a ty to vidíš
a už se nechceš bát

3. prosíme tě, pane Bože náš
ať nás utopit se nenecháš
v tomhle velkym světě
kterej někdy štve tě
díků, že s námi trpělivost máš

Ref: má, někdo tě rád
a ty to víš
a už se nechceš bát

VÁNOČNÍ REFRÉN

1.
Tak jsme se tu sešli
hlavu plnou jeslí
už víme
že televize není vším
co s tím
Zas stojíme pevně
zas nás nosí země
a uvnitř
poučení naplňuje nás
je čas

Ref: Vánoce jsou refrén všedních
dní
celým rokem jejich hudba zní
přes věky do našich uší
našich hlav a našich duší
celým světem jejich hudba zní

2. Kristus žije s námi
ted' už nejsme sami
každý z nás
hned ted' může vykročit za ním
on je vším
Muž a nebo žena
máme pro vás téma
celý rok
může přetavit do Vánoc
Boží moc

Ref:

Ref: